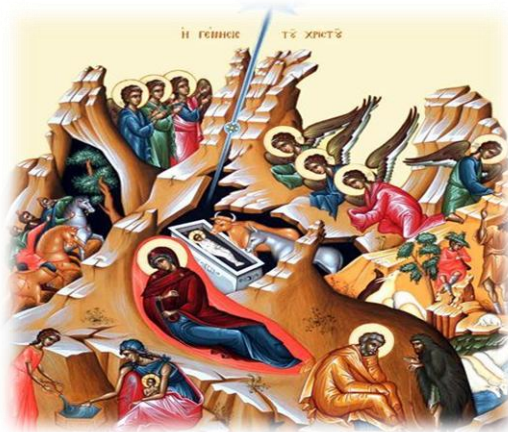

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΘΗ ΤΩΝ CHRISTMAS ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

"...μήπως να ξανακοιταχτούμε στον καθρέπτη της πίστης και να αναρωτηθούμε αν βλέπουμε πουθενά το Χριστό;

Το τοπίο θυμίζει έντονα αυτό της Αμερικής μετά το μεγάλο οικονομικό κραχ του 1929. Η μουδιασμένη τότε και απελπισμένη κοινωνία δεχόταν ασμένως την προ τριών ετών (1926) ανακάλυψη της Coca Cola ως παυσίπονο στα δεινά της. Αναφέρομαι στον Santa Claus (τον ψευδεπίγραφο Άη Βασίλη), ο οποίος προβλήθηκε – κυρίως στα παιδιά, το καλύτερο αγοραστικό κοινό – ως η ελπίδα μέσα στις δυσκολίες, ως το αμυδρό φως μέσα στο σκοτάδι της οικονομικής κατάρρευσης με τα υλικά δωράκια που έφερνε μέσα από τις καμινάδες. Εμπόριο με ισχυρές δόσεις καπήλευσης της θρησκείας: το καλύτερο όπιο για το λαό. Πόσο δίκιο είχες, Κάρολε!!

Περνώντας τα χρόνια, η χαζοχαρούμενη φυσιογνωμία του Santa επιβλήθηκε ως σήμα κατατεθέν της εορταστικής περιόδου ακόμη και σε αυτούς που είναι αντίθετοι με τον καπιταλισμό, ακόμη και σε αυτούς που

αντιτίθενται στον οδοστρωτήρα των πολυεθνικών. Βάλαμε κι άλλα εμπορικά και διανοητικά κατασκευάσματα για να «εμπλουτίσουμε» τις άγιες ημέρες. Έτσι φτάσαμε σήμερα σε μια γλυκανάλατη γιορτή, με κούφια και μηχανικές ευχές για αγάπη, ειρήνη και υγεία. Φτάσαμε στον ωραίο μύθο περί Χριστού και στη μαγική νύχτα των Χριστουγέννων. Έτσι, η θρησκεία που φοράει «τα γιορτινά της» είναι μόνο μια ωραία ιστορία δίπλα στο τζάκι, ο Χριστούλης είναι απλά ένα ροδοκόκκινο πλαστικό μωράκι, η καρδιά μας γίνεται πρόσκαιρα γλυκιά και απλόχερη (προς φίλους και συγγενείς βέβαια...). Ως συνέπεια, το συμπέρασμα ότι οι γιορτές είναι για τα παιδιά με τη βασική έννοια ότι σε αυτά αρέσουν τα παραμυθάκια, είναι αναπόφευκτο.

Ο οίκτος μας για τα παιδάκια που πεινάνε, εύκολα παραμερίζεται μετά από δυό μπουκιές ροδοψημένη γαλοπούλα. Μπορεί να αγοράσαμε και ευχετήριες κάρτες από φιλανθρωπικούς συλλόγους ή να δώσαμε κατιτίς στον ταλαίπωρο που μας καθάρισε το τζάμι του αυτοκινήτου στο φανάρι, χωρίς βέβαια να καταφέρουμε να απωθήσουμε αρκετά βαθιά την αμφιβολία μήπως δεν έχει πραγματική ανάγκη. Ε, αυτές τις μέρες η φιλανθρωπική μας διάθεση φουντώνει, άσχετα αν λίγο πριν αναστενάξαμε όταν πληροφορηθήκαμε πόσο κοστίζει το καλάθι της νοικοκυράς. Χαρήκαμε που θα γίνουν (...) από τους δήμους εορταστικά συσσίτια για τους απόρους και άστεγους, λες και τις άλλες ημέρες του χρόνου έχουν πού να φάνε και να μείνουν. (Ας είναι καλά κάποιες ενορίες)...

Όλα αυτά τα συναισθήματα λίγες ημέρες μετά την Πρωτοχρονιά θα τα κλείσουμε στο κουτί με τα Χριστουγεννιάτικα για να τα βάλουμε στο πατάρι ή θα τα αποθέσουμε στον κάδο απορριμμάτων μαζί με το πλαστικό δεντράκι και τις στιμμένες λεμονόκουπες για το ψητό, εφόσον του χρόνου θα αγοράσουμε καινούρια.

Δυστυχώς, αυτή τη γιορτή στην «ορθόδοξη» Ελλάδα την έχουμε καταντήσει αγνώριστη. Μια ματιά να ρίξει κανείς γύρω του, ελάχιστα θυμίζουν την παράδοσή μας και την ορθόδοξη θεολογία περί της γέννησης του Χριστού. Ακόμη και τα λόγια από τα κάλαντα αντί να γίνονται αντικείμενο προσοχής συχνά χάνονται στον αέρα, καθώς έχουμε άλλα πιο σημαντικά να κάνουμε. Αλήθεια, ποιος επιλέγει να διαβάσει τις χριστουγεννιάτικες ιστορίες του Παπαδιαμάντη από το να δει τα «Μαγικά Χριστούγεννα» της Disney;

Προσωπικά, δεν θα είχα κανένα πρόβλημα με το κοσμικό – εορταστικό περιτύλιγμα των Χριστουγέννων (που δεν είναι απαραίτητα κακό), εάν ήταν έντονη και η εκκλησιαστική και ορθόδοξη διάσταση της γιορτής. Μήπως όμως και εμείς οι «εκκλησιαστικοί» (κληρικοί, θεολόγοι, πιστός λαός) χάσκουμε αποβλακωμένοι ενώπιον των ψεύτικων λαμπριών που αναβοσβήνουν;

Είναι ο Χριστός ο αληθινός Θεός μας που γίνεται άνθρωπος για να διώξει το σκοτάδι της αμαρτίας και να μας οδηγήσει πάλι στη ζωή του Παραδείσου; Λέει κάτι στην προσωπική μας ζωή η γέννησή Του; Στη γέννησή Του συγκλονίζεται κανένας ή οι προετοιμασίες μας περιορίζονται στην ετοιμασία των μελομακάρων, στην προμήθεια του άφθονου κρέατος και στην αγορά των ρούχων που θα κάνουν εντύπωση; Λίγο να προσεγγίζαμε το μυστήριο της γέννησης του Θεανθρώπου μέσα από την υμνολογία της Εκκλησίας θα κατανοούσαμε πόσο κενό είναι το περίφημο «πνεύμα των Χριστουγέννων» μπροστά στην αληθινά χριστουγεννιάτικη φράση ότι «ο Θεός έγινε άνθρωπος για να κάνει τον άνθρωπο Θεό».

Τι έχουμε κάνει και ως διοικούσα Εκκλησία και ως χριστιανικό πλήρωμα, ώστε να προβάλουμε την προσωπικότητα, το έργο και τη διδασκαλία του ασκητή επισκόπου Μεγάλου Βασιλείου απέναντι στο χαζοχαρούμενο κατασκεύασμα των πολυεθνικών κερδοσκοπικών εταιριών; Ενοχλείται κανείς από την πλαστογράφηση του ονόματος του σπουδαίου αυτού Πατέρα της Εκκλησίας, του μεγάλου θεολόγου και σπουδαίου κοινωνικού αγωνιστή, στον οποίο αποδίδονται ιδιότητες προσβλητικές και αντιχριστιανικές;

Ρώτησαν κάποιον τι σημαίνουν γι' αυτόν τα Χριστούγεννα. Και είπε: **«Στα παιδικά μου χρόνια ένα ωραίο παραμύθι για να κοιμάμαι γλυκά, αργότερα άγχος και τρέξιμο για να προλάβω να αγοράσω, να στολίσω, να φάω και να διασκεδάσω και τώρα... τίποτα».** Τελικά, μήπως να ξανακοιταχτούμε στον καθρέπτη της πίστης και να αναρωτηθούμε αν βλέπουμε πουθενά το Χριστό; Φανταστείτε στο σπίτι μας να πηγαίναμε στο παιδικό δωμάτιο, να κοιτάζαμε την κούνια και... το μωρό μας να έλειπε. Να μην βρίσκαμε τίποτα. Άραγε, τι θα κάναμε; Έχει το Χριστό μέσα η φάτνη της καρδιάς μας ή είναι άδεια; Σε λίγο η περιλάλητη «μαγεία των ημερών» θα φύγει. Ο Χριστός θα μείνει; Θα Τον ακολουθήσει κανείς μας

μετά τη φάτνη ξέροντας ότι τον περιμένει σταυρός; Έχουμε κατανοήσει ότι η χριστιανική ζωή για όσους την επιλέγουν δεν είναι μια μαγική θρησκευτική υπόθεση, αλλά συνοδοιπόρευση με το Χριστό, μια σταυρο-αναστάσιμη πορεία; Θα φορτώσουμε πάλι στην πλάτη του Χριστού τα λάθη των Χριστιανών ώστε να έχουμε ένα ωραίο πρόσχημα για να Του κλείσουμε την πόρτα; Θα κάνουμε και τα φετινά Χριστούγεννα άλλο ένα αποπροσανατολιστικό ψυχοναρκωτικό ή θα γίνουμε πραγματικοί μαθητές Αυτού που είπε ότι η Βασιλεία του Θεού είναι μέσα μας;

**Καλά Χριστούγεννα μαζί με το Χριστό. Ας μην είναι τα Χρόνια μας
Πολλά (*είτε είναι είτε δεν είναι), αρκεί να είμαστε μαζί Του...**

**Του Θεολόγου Παναγιώτη Ασημακόπουλου
<https://kaini-ktisis.blogspot.gr>**